

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **Služby od A do Z, s. r. o.**, se sídlem Okruhová 607/26, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Af 33/2016 - 46,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Af 33/2016 - 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2016, č. j. 7419/16/5300-22442-709739, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil pět dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty vydaných Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) dne 13. 3. 2015 a 17. 3. 2015. Dodatečnými platebními výměry byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za měsíce srpen až prosinec 2011 v celkové výši 217 732 Kč a současně stanoveno penále z doměřených částek.

[2] Daň byla doměřena na základě výsledku daňové kontroly, kterou správce daně zahájil z podnětu Policie České republiky, jejíž činností při vyšetřování trestného činu vydírání žalobce bylo zjištěno, že nejméně v období od roku 2011 byly do účetnictví žalobce zakládány faktury společnosti TRIGA Kolín, s. r. o. (dále též „TRIGA“) za odvedené práce, přičemž tyto faktury byly vystavovány fiktivně na objednávku bez skutečného vztahu k této společnosti. Správce daně neměl pochyb o provedení stavebních prací, avšak zpochybnil pravost faktur TRIGA, což žalobce potvrdil s tím, že k zanesení do účetnictví měl být přinucen trestnou činností. Původní doklady předávané panem „H.“ (dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 5. 3. 2015, sp. zn. 2 T67/2014 pod tímto jménem vystupoval M. B.) byly nahrazeny novými fiktivními doklady společnosti, které vyhotovil další z odsouzených B. K výměně faktur došlo

až po uplatnění odpočtu na DPH za předmětná období. Žalobce posléze trval na tom, že odpočet uplatnil na základě faktur od společnosti TRIOSTAV, kterou označil za skutečného dodavatele plnění. Žalovaný požádal posledně jmenovanou společnost o poskytnutí informací o spolupráci s žalobcem. Jednatel společnosti TRIOSTAV odmítl, že by s žalobcem obchodoval, společnost žalobce ani pan „H.“ mu nic neříká, žádné faktury žalobci nevystavoval. Jediný doklad, kterým žalobce dokládal své tvrzení o dodavateli TRIOSTAV, jednatel společnosti TRIOSTAV popřel. Žalovaný uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno, neboť neprokázal, že práce uvedené na jím předložených dokladech přijal od deklarovaného dodavatele.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, ke které městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud předeslal, že z textu žaloby lze jednoznačně identifikovat žalobní bod, v němž žalobce tvrdí, že v době přijetí zdanitelného plnění byl terčem až později odhaleného podvodu, o němž nevěděl a vědět nemohl. Nelze obsah žalobních bodů posuzovat přepjatě formalisticky. S odkazem na § 72 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“) uvedl, že nárok na odpočet daně na vstupu vzniká plátcí okamžikem, ke kterému nastaly skutečnosti základající daň přiznat. Z materiálního hlediska není sporu, že žalobce zdanitelné plnění v podobě stavebních prací skutečně přijal a použil je na výstupu pro účely svých zdanitelných plnění. Z formálního hlediska je rozhodující, zda žalobce disponoval odpovídajícími fakturami. Městský soud citoval rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Ans 1/2005 - 57, publ. pod č. 605/2005 Sb. NSS, dle kterého: „*Po daňovém subjektu (...) nelze požadovat, aby prokázal skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu a jež nemůže, ať již z důvodu zákonných překážek, anebo z důvodu faktického stavu věcí, zjistit a ověřit, pokud prokázal obsahem svých povinných evidencí, jakož i záznamem faktické realizace služby, že zdanitelné plnění spočívající v poskytnutí služby samo o sobě bylo dodáno a že bylo i zapláceno.*“ Žalobce unesl důkazní břemeno stran splnění podmínek pro vznik odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu, neboť vysvětlil, z jakého důvodu není schopen předložit všechny původní faktury, přičemž toto vysvětlení žalovaný nezpochybnil. Skutečnost, že zdanitelné plnění nebylo reálně dodáno ani společností TRIOSTAV, může být za daných okolností důvodem pro odepření odpočtu správcem daně z důvodu podvodného jednání, nikoliv ovšem proto, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro vznik práva na odpočet.

[4] Podle městského soudu koncipuje žalovaný některé pasáže napadeného rozhodnutí tak, že se žalobci nepodařilo unést důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro vznik nároku na odpočet daně, jinde však provádí úvahy odpovídající zkoumání, zda nedošlo k daňovému podvodu, potažmo zda o tomto podvodu žalobce měl či mohl vědět. Žalovaný si měl vybrat jen jeden z těchto vzájemně nekompatibilních závěrů, neboť pokud by žalobci nárok na odpočet daně vůbec nevznikl, nemělo by smysl uvažovat o jeho odepření z důvodu podvodu. Žalovaný měl provést úvahu odpovídající podezření na daňový podvod, neboť v nyní posuzované věci není sporu, že k daňovému podvodu došlo. Žalobce totiž neobdržel plnění od společnosti TRIOSTAV, nýbrž od osob, která se za tuto společnost podvodně vydávaly. Žalovaný měl posuzovat, zda žalobce věděl nebo mohl vědět, že se stal obětí podvodu svého dodavatele, přičemž důkazní břemeno v tomto ohledu leželo výhradně na žalovaném. Rozhodnutí žalovaného však na tuto otázku neposkytuje uspokojivou a vnitřně konzistentní odpověď. Městský soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

II.

[5] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku městského soudu z důvodů, jež lze podřadit pod § 103 odst. 1

pokračování

písm. a) a d) s. ř. s. Městský soud naprosto nerespektoval rozsah soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jehož mantinely jsou stanoveny vznesenými žalobními body. Jedinou námitku žalobce extenzivně parafrázuje, neboť žalobce pouze namítal, že se stal obětí trestné činnosti. Argumentace žalobce se ani náznakem netýká problematiky podvodu na dani z přidané hodnoty. K tomu odkázal na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, dle kterého není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Dle stěžovatele je řízení před městským soudem stíženo jinou vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[6] Argumentace městského soudu stran existence dvou nekompatibilních závěrů v rozhodnutí stěžovatele je rovněž mylná. Stěžovatel případ žalobce nekvalifikoval jako podvod na dani z přidané hodnoty, ale jako modelový případ neunesení důkazního břemene daňovým subjektem ohledně naplnění podmínek přiznání nároku na odpočet daně dle § 72 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce nebyl po celou dobu daňového řízení schopen prokázat, který dodavatel mu reálně dodal předmětná plnění. Slovo podvod bylo použito pouze v bodě 35 rozhodnutí stěžovatele, přičemž z kontextu je zřejmé, že je užito v širším smyslu. Městský soud založil svůj rozsudek na skutečnostech, které ze spisového materiálu, resp. samotného žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývají, a proto je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel rovněž nesouhlasí s právním posouzením přenosu důkazního břemene v otázce naplnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet daně. Obligatorní podmínkou pro přiznání nároku na odpočet daně je prokázaná skutečnost, že předmětná plnění (z nichž si daňový subjekt nárokuje odpočet daně na vstupu) byla přijata od plátce daně z přidané hodnoty (k tomu odkazuje na rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2018, č. j. 5 Afs 133/2017 – 35). Následně rekapituluje skutková zjištění učiněná v daňovém řízení, dle kterých žalobce již v době zahájení daňové kontroly věděl, že jsou faktury TRIGA fiktivní. Následně tvrdil, že těmito fiktivními fakturami v důsledku vydírání nahradil předchozí řádné faktury společnosti TRIOSTAV, která byla skutečným dodavatelem plnění. Stěžovatel však na základě provedeného dokazování rovněž tuto skutečnost vyvrátil, což žalobce nerozporoval. Závěr městského soudu, že žalobce splnil podmínky pro vznik odpočtu daně z přidané hodnoty na vstupu, je proto nesprávný. Stěžovatel též podotkl, že městský soud rovněž rozhodl rozsudkem ze dne 15. 3. 2018, č. j. 11 Af 8/2016 - 72 o žalobě ve věci dodatečných platebních výměrů na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2011 a 2012 tak, že žalobu zamítl a uvedl, že „*pokud žalobce tvrdil, že práce byly provedeny, nesvědčí tato okolnost o tom, že práce byly provedeny konkrétním subdodavatelem žalobce v jím tvrzeném rozsahu a za konkrétní cenu.*“

[8] Žalobce nevyužil svého práva vyjádřit se k podané kasační stížnosti.

III.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud přisvědčuje kasační námitce, kterou stěžovatel vytýká městskému soudu nepřípustné vykročení z v žalobě vymezených žalobních bodů. V souladu se stěžovatelem zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1 Afs 215/2016 - 32,

lze poznamenat, že porušení dispoziční zásady je natolik závažnou okolností, že by se jí kasační soud zabýval i tehdy, pokud by nebyla stěžovatelem namítána.

[12] Podle § 75 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba proti rozhodnutí správního orgánu kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Správní soud pak přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

[13] Řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Bylo na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u správního soudu. Rovněž bylo na něm, aby v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá, a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. V textu žaloby je třeba uvést žalobní argumentaci, proto nepostačí žalobní tvrzení nahradit odkazem na dřívější argumentaci v jiné žalobcem podané žalobě nebo například bez dalšího odkázat na podané odvolání v téže věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 – 74).

[14] Proti relativně obsáhlému odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v rozsahu 15 stran, a to jak k hodnocení shromážděných důkazních prostředků ke zjištění skutkového stavu, tak k jejich následnému podřazení pod podmínky pro vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v § 72 odst. 1 zákona podává žalobce velmi stručnou a velmi obecnou žalobu. Ta není koncipována jako polemika s jednotlivými důvody žalobou napadeného rozhodnutí. Šlo spíše o vyjádření velmi obecného názoru žalobce na vlastní pozici v řízení. Žalobce „*odmítá nést důsledky trestné činnosti pravomocně odsouzených provokatérů, podvodníků a vyděračů kolem v té době aktivního policisty ČR, pracoviště Praha*“. Následuje zcela obecný poukaz na blíže nespecifikované rozhodnutí Ústavního soudu, podle kterého „*stát odpovídá za škody způsobené daňovému subjektu tím, že umožnil svými rozhodnutími zločinné chování pachatele, který způsobil škody v oblasti daní tím, že používal falešný občanský průkaz a falešné živnostenské oprávnění*“. Žaloba je uzavřena tvrzením, že žalobce byl „*vystaven zločinnému jednání organizované skupiny, členové této skupiny jsou vesměs pravomocně odsouzeni, kdy při svém zločinném chování byl používán falešný občanský průkaz na jméno H. u odsouzeného B., také H. disponoval falešnými plnými mocemi jednat jménem existující firmy a jménem této společnosti byly vydávány i legitimní faktury a tyto byly dány do účetnictví spolu k zaplacení*“.

[15] Žalobní tvrzení jsou spíše než výčtem konkrétních tvrzených pochybení daňových orgánů, snahou žalobce se vyvinut z případné odpovědnosti, ať již v rovině trestněprávní či na poli daňovém. Zcela stranou tak být jen v nejobecnějších rysech zůstává skutečnost, že to byl žalobce, kdo uplatnil nárok na daňové odpočty, či jakákoli úvaha o tom, zda a koho za zjištěných skutkových okolností tížilo důkazní břemeno v daňovém řízení. Žalobce nepodrobil jednotlivé skutkové či právní závěry žalobou napadeného rozhodnutí polemice ohledně jejich správnosti či zákonnosti. Chybí jakékoli provázání jednotlivých argumentů žalobou napadeného rozhodnutí s následně uplatněnými žalobními body.

[16] Jakkoli byla podaná žaloba velmi obecná, nelze současně uzavřít, že zcela postrádala vymezení žalobních bodů. Tak ostatně neuvažoval ani městský soud. Bylo však třeba rovněž v odpovídající míře obecnosti jednotlivé žalobní body vypořádat, nikoli pojmout podanou žalobu pouze jako podklad pro vlastní úvahy o tom, z jakých důvodů případně žalobou napadené rozhodnutí neobstojí. Případný je v této souvislosti poukaz stěžovatele na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, podle kterého „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Není však*

pokračování

na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“ Tímto východiskem se městský soud v této věci neřídil.

[17] Městský soud si byl vědom, že žaloba obsahuje „*poměrně obecná a laicky formulovaná tvrzení*“. Nelze se však s ním ztotožnit v tom, že žalobce zcela určitě tvrdil, že v době zdanitelného plnění byl terčem až později odhaleného podvodu, o němž nevěděl a vědět nemohl. Především o tom, zda daňový subjekt věděl či mohl vědět o daňovém podvodu, není v podané žalobě ani při sebevstřícnějším přístupu jakákoli zmínka. Rovněž zcela obecná tvrzení nijak nepřibližují, kdy se žalobce případně dozvěděl o tom, že se stal součástí podvodu na dani z přidané hodnoty. Přijetí postupu městského soudu by nutně muselo vést k tomu, že neúčinnější žalobní obranou neúspěšného daňového subjektu je co nejobecnější poukaz na souvislost daňového řízení s daňovým podvodem. Zbytek „procesního úsilí“ by již bylo možné ponechat na správním soudu, který by místo žalobce dovybavil žalobu chybějící žalobní argumentací, ke které by pak žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal. Tak tomu jistě není. Nejenže by byl takový postup v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení a s východisky vytčenými citovaným rozhodnutím rozšířeného senátu, ale v konečném důsledku by z něj profitovali účastníci, kteří vynaložili na precizaci uplatněných žalobních bodů méně úsilí, oproti těm, kteří se snažili svoji základní procesní povinnost co nejlépe splnit.

[18] Nejvyšší správní soud tedy shledal v řízení před městským soudem vadu s vlivem na zákonnost jeho rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v tom, že soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí z důvodu, který nebyl v podané žalobě uplatněn jako žalobní bod. Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Nejvyšší správní soud by však nepřisvědčil (za předpokladu existence odpovídajícího žalobního bodu) ani závěru městského soudu, že žalobou napadené rozhodnutí obsahuje dva navzájem nekompatibilní závěry o neunesení důkazního břemene žalobcem a jeho účasti v daňovém podvodu. Odvolání byla zamítnuta a dodatečné platební výměry byly potvrzeny, neboť žalobce neprokázal svá tvrzení a neunesl důkazní břemeno ohledně uskutečnění pomocných stavebních, bouracích a úklidových prací, jak bylo deklarováno předloženými doklady. Stěžovatel jasně vyjádřil (odst. 30 napadeného rozhodnutí), že žalobce měl prokázat, že plnění bylo fakticky uskutečněno a že jej provedla osoba uvedená na jím předložených dokladech jako dodavatel. Samotná existence zdanitelného plnění automaticky neznamená, že plnění bylo žalobcem přijato od osoby na dokladu uvedené. Stěžovatel zmínil slovo podvod pouze v návaznosti na to, že žalobce ve svém účetnictví vedl fiktivní faktury od společnosti TRIGA. Žalobce sám označil tyto faktury jako fiktivní až poté, co byl seznámen se zjištěnými informacemi správce daně od Policie ČR. V době zahájení daňové kontroly prokazoval rozhodné skutečnosti právě těmito padělanými fakturami. Uvedl, že byl k zanesení fiktivních faktur do účetnictví donucen výměnou za původní doklady od skutečného dodavatele, kterým byl TRIOSTAV. Jako důkaz, že dodavatelem byl TRIOSTAV, předložil jediný dle svého tvrzení původní doklad, a to příjmový pokladní doklad č. 31/20 na částku 38 400 Kč. Veškeré další doklady potvrzující uskutečnění plnění od společnosti TRIOSTAV musel dle svého tvrzení z účetnictví odstranit pod nátlakem výše uvedených trestně odsouzených osob. Správce daně proto prověřoval spolupráci stěžovatele s touto společností. Vyjádřením jednatele TRIOSTAV byl zpochybněn příjmový pokladní doklad z hlediska pravosti s tím, že společnost TRIOSTAV se žalobcem nikdy nespolupracovala. V odst. 35 žalobou napadeného rozhodnutí se sice uvádí, že žalobce musel vědět, že společnost TRIGA zdanitelné plnění neuskutečnila a neodvede tedy DPH na výstupu. To však neznamená, že stěžovatel na sebe touto dílčí zmínkou uvalil povinnost zkoumat, zda žalobce mohl a měl vědět o případném daňovém podvodu. Byl to žalobce,

kdo předložil při uplatnění nároku na daňový odpočet doklady, o nichž věděl, že neodpovídají skutečnosti. I následné tvrzení, že dodavatelem prací byla ve skutečnosti společnost TRIOSTAV, zůstalo důkazně nepodloženo. Zmínka zprávy o daňové kontrole o tom, že za těchto okolností mohl a měl žalobce vědět, že je součástí podvodu, pak skutečně nic nemění na tom, že nároky na odpočty nebyly uznány z důvodu neunesení důkazního břemene ke splnění podmínek pro daňový odpočet. Zmínku v napadeném rozhodnutí je proto třeba interpretovat tak, že si žalobce musel být vědom, že dodavateli nebyly subjekty, o nichž to v daňovém řízení tvrdil, nikoli jako protikladný nosný argument evokující existenci daňového podvodu a zakládající nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[20] Za nepřiléhavý je třeba považovat odkaz městského soudu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Afs 55/2016 - 38 s tím, že „nelze po daňovém subjektu požadovat, aby prokazoval skutečnosti, jež jsou zcela mimo sféru jeho vlivu“. O takovou situaci v souzené věci nešlo, žalobce byl povinen v daňovém řízení prokázat okolnosti dodání, z nichž uplatňoval odpočty daně. S tím souvisí specifikace předmětných plnění, tak i jejich dodavatele. Rozhodně nebyl nucen prokazovat skutečnosti ležící mimo sféru jeho vlivu.

[21] Judikaturu, která požaduje vedle prokázání konkrétního plnění rovněž prokázat konkrétního dodavatele coby plátce daně, považuje Nejvyšší správní soud za většinovou a ustálenou (srov. rozsudek ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63; ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010 - 71; ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 57/2012 - 26; ze dne 25. 9. 2014, č. j. 9 Afs 152/2013 - 49; ze dne 9. 7. 2015, č. j. 9 Afs 233/2014 - 26; ze dne 8. 10. 2015, č. j. 4 Afs 186/2015 - 34; ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 Afs 180/2015 - 17; ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 Afs 160/2015 - 32; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 252/2016 - 35; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 147/2016 - 28; ze dne 21. 4. 2016, č. j. 4 Afs 295/2015 - 45; ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 109/2015 - 35; ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 Afs 246/2016 - 33 či ze dne 20. 7. 2017 č. j. 1 Afs 10/2017 - 39). Ve věci vedené pod sp. zn. 4 Afs 58/2017 však vyjádřil Nejvyšší správní soud názor, který spíše konvenuje názoru městského soudu, podle kterého „i v případě, kdy není možné určit subjekt, který daňovému subjektu zdanitelné plnění skutečně poskytl, není možné daňovému subjektu odepřít nárok na odpočet daně, pokud není zároveň prokázáno, že předmětné plnění bylo součástí podvodu na dani, o kterém osoba uplatňující nárok na odpočet daně věděla, nebo musela vědět.“ V důsledku toho bude rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 Afs 334/2017 rozhodovat o tom, zda setrvá na dosavadní linii judikatury, či se od ní do budoucna odkloní. Bez ohledu na následný vývoj judikatury však nebylo možné v nyní projednávané věci v důsledku absence odpovídající žalobní argumentace podané žalobě případně vyhovět.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu